

На XIII Асамблеї Асоціації студентів України Перший заступник Міністра України Ковтунець В. В. зазначив, що фінансування університету, в тому числі заробітна плата викладачів, повинні залежати від результатів роботи закладу вищої освіти. При цьому ефективність праці викладача має оцінюватись на основі його публікацій, успіхів студентів, яких він готує до конкурсів та олімпіад, та на основі інших показників. Перший заступник міністра заявив, що потрібно впроваджувати реформи, відповідно до яких фінансування буде отримувати той заклад, який краще працює. Очевидно, що при цьому неминучим буде зменшення кількості університетів, неуспішним закладам не надаватимуться ліцензії для видачі дипломів. В такому випадку вони будуть розформовані або приєднані до інших закладів вищої освіти. Такий спосіб покращення системи освіти є дещо радикальним, але ефективним.

Доцільним є обґрунтування методики економічного моделювання планових показників фінансування вищої освіти з урахуванням прогнозів соціально-економічного розвитку держави [4; с.97]. Це сприятиме створенню системи вищої освіти нового покоління відповідно до сучасних потреб, що забезпечить повноту реалізації функції якісної освіти. Ефективне фінансування може перетворити вищу освіту на основний механізм відтворення суспільного інтелекту, науки і культури, що є одним із головних завдань національної стратегії розвитку освіти в Україні.

Список використаних джерел

1. Терещенко Г., Олейнікова Л. Державне фінансування вищої освіти як чинник розвитку економіки знань / Г. Терещенко, Л. Олейнікова // Схід. – 2017. – №4. – с.25-31.
2. Рак Н. Є. Економіка знань: сутність та фактори управління знаннями / Н. Є. Рак // Регіональна економіка. – 2009. – № 3. – С. 224-232.
3. Репко М., Руда Ю. Освіта по-українськи: 129 мільярдів — марнотратство чи інвестиція? [Електронний ресурс] / М. Репко, Ю. Руда// Економічна правда. – Лютий, 2017. – Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/publications/2017/02/15/620955/>
4. Коваленко І.Д. Перспективні інструменти фінансування розвитку системи вищої освіти / І.Д. Коваленко // Науковий вісник Національної академії статистики, обліку та аудиту. – 2016. – №1-2. – с. 90-98.
5. Шевченко Л.С. Фінансування вищої освіти: диверсифікація джерел / Л. С. Шевченко // Теорія і практика правознавства. – 2013. – Вип. 2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/tipp_2013_2_44

Табачнюк М.

*студентка V курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.е.н., доцент
кафедри економічної безпеки та
фінансових розслідувань ТНЕУ Олійничук О.І.*

ПОРУШЕННЯ МИТНИХ ПРАВИЛ: ПРИЧИНИ, ВИДИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

У системі економічної безпеки держави особлива увага приділяється її митній складовій та, зокрема, боротьбі з порушенням митних правил, які

прийнято ототожнювати з явищем негативного характеру. Їхнє існування завдає збитків державі, підриваючи її економічну стабільність. Саме тому даній проблемі приділяється досить значна увага.

Відповідно до статті 458 Митного кодексу України порушення митних правил визнано адміністративним правопорушенням, яке являє собою протиправні, винні (умисні або з необережності) дії чи бездіяльність, що посягають на встановлений цим Кодексом та іншими актами законодавства України порядок переміщення товарів, транспортних засобів комерційного призначення через митний кордон України, пред'явлення їх органам доходів і зборів для проведення митного контролю та митного оформлення, а також здійснення операцій з товарами, що перебувають під митним контролем або контроль за якими покладено на органи доходів і зборів Митним кодексом України чи іншими законами України, і за які цим Митним кодексом України передбачена адміністративна відповідальність. Адміністративна відповідальність за правопорушення, передбачені Митним кодексом України, настає у разі, якщо ці правопорушення не тягнуть за собою кримінальну відповідальність [4].

Класифікація порушень митних правил у відповідності з тими чи іншими ознаками має важливе значення для вдосконалення діяльності органів доходів і зборів, оскільки дозволяє, з одного боку, виявити деякі якісні особливості кожного конкретного складу митного правопорушення і в той же час, з іншого боку, уникнути однобічності його інтерпретації.

Найбільш загальною класифікацією порушень митних правил є їхня класифікація за ступенем суспільної небезпеки. Відповідно до цього критерію всі види складів порушень митних правил можна умовно поділити на незначні порушення, які не становлять великої суспільної небезпеки для економічних інтересів України, і на грубі порушення, вчинення яких завдає реальний збиток економічним інтересам і безпеці нашої країни.

Класифікація порушень митних правил можлива з різних теоретичних практичних підходів. Можна класифікувати порушення митних правил за спрямованістю на заподіяння шкоди тим чи іншим напрямом реалізації митної справи (тобто за об'єктом посягання). За цим критерієм слід виділяти чотири групи порушень митних правил, виходячи з поняття «порушення митних правил»: 1) порушення митних правил, що посягають на порядок переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон; 2) порушення митних правил, що посягають на порядок оформлення і митного контролю товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон; 3) порушення митних правил, що посягають на порядок обкладення, переміщуваних через митний кордон товарів митом і митними платежами та порядок їх сплати; 4) порушення митних правил, що посягають на порядок надання щодо зазначених вище товарів і транспортних засобів митних пільг і порядок їх використання [2].

Суб'єкти, що вчиняють митні правопорушення, у переважній більшості випадків мають на меті:

- ухилення від сплати податків та зборів при переміщенні предметів через кордон;
- ухилення від наявних заборон або обмежень щодо переміщення певних категорій товарів та предметів через кордон;
- безпідставне відшкодування податків;
- отримання незаконних переваг у комерційній діяльності.

Слід зазначити, що суб'єкт правопорушення при його вчиненні ставить за мету не одну, а одразу кілька з названих цілей [1].

Причинами, через які ці правопорушення вчинюються, є:

- отримання фінансової вигоди;
- отримання переваг у торгівлі;
- нехтування законами;
- тиск з боку конкурентів.

Порушення митних правил визначається вчиненням з необережності, якщо особа, яка його скоїла, передбачала можливість настання цих наслідків своєї дії чи бездіяльності, але легковажно розраховувала на їх відвернення або не передбачала можливості настання таких наслідків, хоч повинна була б і могла їх передбачити.

Не є порушенням митних правил дія, яка хоч і передбачена Митним кодексом України, але вчинена у стані крайньої необхідності, тобто для усунення небезпеки, яка загрожувала встановленому порядку управління, якщо ця небезпека за даних обставин не могла бути усунена іншими засобами і якщо заподіяна шкода є меншою, ніж відвернута.

Важливою складовою порушення митних правил є досить поширене на сьогодні таке явище, як контрабанда, на боротьбу з яким спрямовані зусилля органів доходів і зборів України.

Відповідно до статті 201 Кримінального кодексу України контрабанда, тобто переміщення через митний кордон України поза митним «контролем або з приховуванням від митного контролю культурних цінностей, отруйних, сильнодіючих, вибухових речовин, радіоактивних матеріалів, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї, а також спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації, - карається позбавленням волі на строк від трьох до семи років.

Та сама дія, вчинена за попередньою змовою групою осіб або особою, раніше судимою за злочин, передбачений цією статтею, або службовою особою з використанням службового становища, - карається позбавленням волі на строк від п'яти до дванадцяти років з конфіскацією майна» [3].

Отже, порушення митних правил і контрабанда товарів залишається одним із є головних чинників дестабілізації внутрішнього ринку України, основою тіньових капіталів, фінансово-економічною базою організованої злочинності, що, своєю чергою, негативно позначається на розвитку економічних відносин між Україною та іншими державами, гальмує подальші інтеграційні процеси. За оцінками експертів частина експортно-імпортних товаропотоків має контрабандне походження, що обумовлює включення цього злочину до переліку чинників, які реально загрожують національній безпеці України, а тому протидія порушенню митних правил має надзвичайно актуальне значення.

Список використаних джерел

1. Батанова Л. Завдання провадження у справах про порушення митних правил: проблеми реалізації та процесуального закріплення за митним законодавством України / Л. Батанова // Юридичний журнал. – 2018. – № 3. – С. 69-72.

2. Дорофеева Л. М. Окремі аспекти реалізації захисної функції митних органів України / Л. М. Дорофеева // Науковий вісник публічного та приватного права. – 2017. – Вип. 2. – С. 124-128.
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. №2341-III. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>
4. Митний кодекс України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>

Шаталюк А.
*студент 4 курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент
кафедри конституційного, адміністративного
та фінансового права ТНЕУ Вербіцька М.В.*

ОСОБЛИВОСТІ ДОКАЗУВАННЯ В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ ЗА НОВИМИ ПРАВИЛАМИ ГПК УКРАЇНИ

Докази та інститут доказування в цілому займають одне із найважливіших місць у господарському процесі. Від них може суттєво залежати рішення, яке ухвалить суд.

Згідно зі ст. 73 Господарського процесуального кодексу України доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин або фактів, що обґрунтовують певні вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

Такі дані можуть встановлюватись різними способами, такими як: письмовими, речовими доказами, висновками експертів та новим видом доказів, передбаченим чинною редакцією ГПК України, - електронними доказами. Новелами в ГПК України є такі види доказів як висновок експерта з питань права та показання свідків.

Багато змін, які сталися з ГПК у сфері регламентації доказування, зокрема, умови та порядок їх подачі, нові види доказів потребують подальших досліджень та глибокого наукового аналізу. Тому обрана тематика роботи є актуальною та водночас, навіть, дискусійною.

Дослідженням змін які сталися з ГПК за останній час та зокрема детальним аналізом у розділі доказів займалися такі видатні вчені та доценти як: С.О. Юлдашев, Н.А. Абрамов, В.Е. Беяневич, С.В. Васильєв та інші.

По-перше варто відмітити, що змінились умови подачі доказів у господарському процесі. Тепер позивач має надати докази, а у деяких випадках клопотання про витребування останніх разом із подачею, власне, позову. Щодо відповідача/відповідачів та третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог, то вони мають надати докази до суду разом із подачею відзиву або письмових пояснень третьої особи, які в подальшому будуть прикріплені до матеріалів справи.

Це означає, що неподання відзиву певною мірою позбавляє можливості відповідача вмотивовано обґрунтувати та підтвердити свою позицію. Також варто звернути увагу на те, що неподані в певний строк, який є установлений